Bài viết Về Tập Thơ Nguồn Thật
Việt Linh – Vũ Bằng

Đi xa về tới nhà, bước vào phòng nhìn trên bàn có gói quà của Phong Châu mọi mệt mỏi tiêu tan vì biết đó là sách. Mở vali sắp xếp lại hành lý ... trở lại bàn — mở ra đọc mấy trang đầu ... có:

"Mến tặng Việt Linh Vũ Bằng"
Tác giả Phong - Châu

Đọc mục lục ... mới biết không phải mở sách mà được nếm hưởng vinh dự và hạnh phúc mở cuộc đời phong phú của Phong Châu. Cúi xuống, cúi xuống thật sâu với cảm xúc sâu xa của tri ân và kính trọng.

Theo dấu bưu điện thì đã hơn tuần "Quà" của Phong - Châu gửi và cái xui nó đến khi bị vấp té, một vệt dài dưới mí mắt chảy máu và cả mắt phải sưng tím đã cả 8,9 ngày; nên mãi đến hôm nay mắt và đầu mới hòa với nhau: mắt nháy với đầu, đầu gật với mắt xuống mời lòng, lên mời TÂM cùng đi thăm và cảm ơn Phong Châu đây.

"Thật là một nỗ lực rất đáng khâm phục và ca ngợi! "

(Nguyễn Văn Thuất)

"Thơ Phong - Châu như một ... sử thi!"

(Hà Thúc Sinh)

Nhận được từ Trời thì Phong Châu trao cho đời; nhận được từ Tổ -Tiên thì Phong Châu để lại cho con cháu; nhận được từ thế hệ trước thì Phong Châu trao lại cho thế hệ mai sau. Có gì mà Phong Châu giữ lại cho riêng mình, thậm chí trao cả cái Phong Châu thiếu và không có. Phong - Châu giống như Mẹ Thánh Theresa Calcutta nói:

"Có ít cho nhiều". Đó là điều vô lý. Nhưng là nguyên lý "căn tính của Tình -Yêu"

Viết về huân tước Baden Powell (B.P) vị khởi xướng Hướng - Đạo thế giới:

" Trao lại cho đời vạn lời ca
Và: Sống đời hữu ích đẹp xinh "

Tôi nghĩ Phong Châu không dám viết là chính mình, nhưng người đọc dám nghĩ đúng Trò thành như Thầy .

"Sống trọn lành phát triển tâm linh
Niềm tin THƯỢNG ĐẾ có trên mình
Đến với người bằng tình thân ái
Nguyện lòng tô đẹp kiếp nhân sinh"

Phong Châu không:

"Nhìn gà hoá cuốc ngỗng thành dê"

Không là*:* *"Dường như tu hú mồm khoác lác"*

Hơn mấy chục năm dài đi huấn luyện nhưng vẫn chăm học và ân cần học, học trong không học; cho đến tận khi biết học chính mình, mình dạy chính mình. Dù biết nhiều, hiểu nhiều ... nhưng không trở thành kẻ huyênh hoang như phần đông, xa lạ với sự kiêu hãnh mà còn khiêm tốn khôn ngoan. Nên mạch văn, ý thơ vươn đến viễn tượng rộng lớn hơn với suy nghĩ về ý nghĩa của các từ ngữ, suy tư về những tình cảm, những hành động, những thái độ do kết cấu của các từ ngữ gợi lên ... thái độ của Phong - Châu đối với các bạn, với các tráng sinh và con người. Những suy tư, nghiền ngẫm giúp người đọc nhận ra những giá trị thường - hằng hàm chứa trong ý văn, lời thơ... Riêng với người đọc này, khi H.K Châu rời Chí-Linh, thì tôi từ P.T.C.T - T.Đ 4 thay Châu nhận P.T.C. T — T. Đ nữ Trưng - Vương nên giờ có dịp được đối chiếu với tình trạng bản thân H.K.Châu và Phong-Châu, tác giả đảm nhiệm những giá trị thường - hằng đó ra sao? thế nào? Đó là từ giáo dục gia đình; từ dạy dỗ của Hai Bậc sinh thành mà tôi đã được diện kiến Hai Bác tại nhà ở Đà Lạt; từ truyền thống Giòng Tộc Tôn Ty, Tôn Kính; từ lời mời gọi của xã hội, nhất là từ thúc đẩy ưu tiên của Lý Tưởng hiến thân phục - vụ thanh niên và những người nghèo khổ khốn cùng .

"Nguồn suối tâm-linh tỏa nhiệm mầu"

Và: …*"Rõ ràng nguyên lý đã ghi*
Tâm-linh tín-ngưỡng dạy thì chớ quên
Tròn bổn phận trước – trên: TỔ - QUỐC
Và Quốc-Gia đất nước định cư "…

Nên tính nghiêm túc của công trình Phong - Châu thực hiện có ánh sáng chiếu rọi và gây được sự chú ý và thiện cảm cho người đọc...lời trong sáng, âm ngữ chính xác nên dễ đọc, dễ hiểu, dễ nhớ mà không cần đến phương - pháp nghiên - cứu lịch - sử, ngôn - ngữ, xã-hội, các phương pháp phân tích văn-chương.

Xin bày tỏ lòng biết ơn đối với Phong Châu đã dầy công cả những lao nhọc thực hiện công trình hữu ích và giá trị này. Một cuộc đời của một người có tấm lòng cao thượng và quảng - đại, biết lưu giữ và nhờ kiên trì mà sinh hoa kết trái: "NGUỒN THẬT".

Nói theo Thần học Công Giáo thì: thần trí con người trong con người; thì cũng thế. Không ai biết được những gì nơi Thiên Chúa, nếu không phải từ Thần - Khí Thiên - Chúa. Còn đây Phong Châu không phải là một Ki -Tô-hữu, mà không chỉ biết mà là sống theo Thần - Khí Thiên - Chúa. Phong - Châu luôn đau - đáu một hoài bão, ước mơ đáp ứng được tận chiều sâu thẳm trong Phong Châu — có lẽ điều này có lúc đã tạo nên trong Phong - Châu một cô-đơn tinh - thần, một khát - khao những gì mà Phong - Châu xác định là tri-kỷ — mà mai sau con cháu, tráng - sinh, bằng - hữu, bạn bè và con người có thể nhìn nhận, chia xẻ và tôn trọng.

"Đồng thời tôi cũng mang một món nợ mà cách trả ơn của tôi không gì bằng là tiếp tục con đường mà mình đã chọn để truyền đạt đôi phần trong số những điều hay đẹp cho thế hệ con cháu ... cũng để cho con cháu tôi biết rằng cha ông của chúng đã có một thời như thế."

Ẩn sau sự dày vò mà Phong - Châu thường cảm nhận trong một khát - khao mãnh - liệt nơi chính mình, mà sự thiêu đốt mà Phong-Châu cảm nhận đó là: "CHIẾC ÁO LỬA"

Phục - Vụ nối tiếp Phục - Vụ — Phục-Vụ Người không cần Người Phục - Vụ lại.

Tác giả Phong-Châu viết "sử thi" này trong hoàn cảnh nhọc nhằn vất vả, có cả mạo - hiểm về tài chánh phải nhờ tới các con và bạn...

Có lẽ đã phải vật lộn với cảm - thức mình là người xa lạ không có lương vì đã lớn tuổi, đâu còn đi làm. Nhưng Phong - Châu không hề có một cảm nhận như một cô - đơn trong các bữa ăn cuộc đời và trong bàn tiệc gia - đình vì luôn có Hiền nội NHẠN TRẮNG NHU MÌ săn sóc, con cái thương yêu, bạn hữu thân ái kính trọng. Mà NGUỒN THẬT chứa chan khát khao mãnh liệt, thấu suốt sâu-sắc.

Đặc biệt Phong-Châu biết để ngọn lửa B.P chiếu tỏa trên Phong - Châu và ngọn lửa Phong - Châu chiếu sáng trên các tráng - sinh và nhân - sinh. Khi tiết lộ những đấu tranh riêng tư, những nỗ lực từ sâu thăm thẳm của lòng mình, "Sử thi" của Phong - Châu cũng soi rọi cho cuộc hình thành bản thân cho nhiều người và cho cuộc đấu tranh của mỗi người về sự chiến thắng chính mình, chiến thắng cái không chịu lớn lên của mình, chiến thắng cái không phải là người, không phải là người VIÊT-NAM , không phải là người QUỐC-GIA ... Ở nơi Phong - Châu nó biểu tỏ cho cuộc đấu tranh chung của những NGƯỜI VIỆT YÊU NƯỚC VIỆT bằng Tình Yêu Nước trưởng - thành. Nó bày tỏ chứ không phô - trương, một điều mà Phong - Châu rất rõ .

Nếu Phong - Châu sống một ngàn năm, có lẽ Phong - Châu bước đến từng thước đất trên trái đất theo từng gót chân đã đặt của vị sáng lập Hướng - Đạo thế giới B.P, với khát - khao của thánh Bổn Mạng GEORGE. Phong-Châu trao cái tôi trọn vẹn của mình cho THƯỢNG-ĐẾ:

" Ra tay phù trợ người khốn khổ
Như thánh George xưa gương rạng ngời "…..

….." Sứ mạng thiêng liêng vì Thiên-Chúa
Đi khắp mọi miền gieo Tình-Thương"

Riêng tôi. Tôi coi những lời thơ này là VINH TỤNG CA ...

Cũng riêng tôi, thì Phong - Châu là của báu quý hiếm trong kho tàng của TỔ-QUỐC để lại. Mới 43 năm ... đếm đi, đếm lại ...còn mấy ai mà lòng còn thương nhớ về Quê - Hương VIỆT, còn mấy người mà Hồn còn biết thao - thức về ĐẤT NƯỚC VIỆT NAM .

Oscar Wide bảo: *"Quá khứ, hiện tại và tương lai chỉ là cái chớp mắt của Thượng Đế ...Thời gian và không gian chỉ là những kết cấu của tư duy".*

Nhưng Santayana thì bảo: "*Những ai không nhớ được quá khứ đều sẽ phải lập lại nó."*

Còn Phong-Châu thì:

"Hồn thiêng sông núi bừng vang dậy"

Núi thì VANG. Sông thì DẬY .

Rồi nữa:

"Trống trận ra khơi lướt sóng ngàn"

Tiếng trống, tiếng sóng ngàn, ầm ầm chuyển động thành trận cuồng phong cuốn phăng quân xâm lược phương Bắc, lũ bán nước hại dân.

Nhiều người sau 43 năm đã đánh mất định hướng, đánh mất chính mình, hệ quả của bệnh mất trí nhớ; không còn mối quan hệ trọn vẹn, không còn nhìn nhận sự thật của quá khứ, sự hữu dụng của lịch - sử, sự hào - hùng anh dũng của Việt Nam Cộng Hòa. Còn mấy ai dám đối diện với sự bất trung, bất lương quên Cội, quên Nguồn của mình .

"Mến yêu Tổ-Quốc, danh nhân Việt
Liệt nữ anh hùng ghi sử sử xanh"

…….

"Bao danh nhân thiếu niên anh hùng
Vì dân vì nước một lòng trung
Cành tre Phù - Đổng xua tan giặc
QuốcToản cờ vàng đoạt kiếm cung

…..

"Ngô-Quyền vang tiếng Bạch - Đằng giang
Khiến quân Nam Hán phải tan hàng
Hưng - Đạo Vương phá quân Mông Cổ
Bao lần giữ vững cõi giang san"

Không hiểu rõ diện mạo của ngày hôm qua, không biết chiêm ngưỡng ánh sáng của Lịch - Sử, dung mạo của Tiền Nhân dễ dẫn đến lỗi lầm trong phán đoán và phá hủy nhiều năng lực, nó cướp đi khỏi chúng ta sức mạnh của đoàn kết.

Cảm ơn Phong - Châu biết bao đã nhắc nhở chúng tôi :

"Đất Việt: năm nghìn năm dựng xây
Cha ông giữ vững nước non này
Diệt quân xâm lược từ phương Bắc
Giòng giống TIÊN RỒNG vinh hiển thay"

Thời loạn, ngoài chiến trận: Cần Tướng Tài, cần Quân giỏi, tinh nhuệ ...
Thời bình cần Nhân Tài, Kinh Tế Gia, Khoa học Gia, Nhà Giáo, Cô Thầy, cần Nhà Văn, Nhà Báo ... Thi Nhân như Phong - Châu, thì Quốc - Gia mới Tự - Quyết – An – Hoà - Hạnh -Phúc - Thịnh-Vượng - và TRƯỜNG TỒN.

Việt - Linh Vũ - Bằng
Nebraska, đầu thu 2018